

Sygn. akt II UK 93/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku W. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 16 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa 2117/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Bydgoszczy na rzecz adw. R. L. kwotę 120 zł, którą należy powiększyć o obowiązującą stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 16 czerwca 2014 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy W. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 4 lipca 2013 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 6 listopada 2012 r. przyznającej mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy czas, czyli od 1 października 2012 r. do 31 października 2015 r. Spór dotyczył okresu i stopnia niezdolności do pracy. W postępowaniu przed Sądem Okręgowym biegli potwierdzili ustalenia i ocenę lekarza orzecznika, że niezdolność

do pracy jest częściowa i okresowa. Sąd opinię biegłych uznał za miarodajną i oddalił odwołanie. Sąd Apelacyjny potwierdził, iż zebrany materiał nie uzasadniał ustalenia i przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podano, że „przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadnia jej oczywista zasadność, ze względu na widoczne *prima facie* naruszenia norm procesowych, a mianowicie art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a ponadto na naruszeniu art. 5 k.p.c., w związku z art. 117 § 2 k.p.c., w związku z art. 212 § 1 oraz § 2 k.p.c., w związku z art. 391 § 1 oraz art. 232 k.p.c., w związku z art. 286 k.p.c., w związku z art. 391 § 1 k.p.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Przed wszystkim nie zarzuca nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) i nie można jej stwierdzić z urzędu, jako że naruszenie przepisów o postępowaniu dowodowym nie musi być równoznaczne z podstawą nieważności postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 marca 2014 r., II PK 256/12 i powołane w nim orzecznictwo). Także ogólne odwołanie się do art. 5 k.p.c. nie uzasadnia stwierdzenia nieważności postępowania. Orzeczono o prawie do renty na kolejny okres i dla wnioskodawcy nie był to pierwszy wniosek (postępowanie) dotyczący tego świadczenia.

W podstawie przedsądu wskazano, że skarga jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podstawa ta nie jest zasadna, gdyż nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek poprzestaje na zarzutach naruszenia przepisów prawa procesowego i nie jest to wystarczające, gdyż sprawę zakończono wyrokiem, czyli rozstrzygnięciem merytorycznym. Chodzi

o to, że w skardze nie zarzuca się naruszenia prawa materialnego, ani w podstawie kasacyjnej, ani w podstawie przedsądu. Samo naruszenie przepisów postępowania ma znaczenie, jeżeli uchybienie im mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy decyduje prawo materialne, gdyż to ono wyznacza, jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia okoliczności spornych oraz które fakty miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 i art. 217 § 3 k.p.c.). Punktem wyjścia były więc regulacje prawa materialnego, czyli przepisy ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. W sprawie o rentę decyduje prawne a nie potoczne rozumienie niezdolności do pracy. Nie każda gorsza sprawność uzasadnia całkowitą niezdolność do pracy. Zarzuty procesowe ocenia się przez pryzmat przedmiotu sporu kotwiczącego się w prawie materialnym. Czyli uchybienie przepisom procesowym odnosi się do prawa materialnego i tak rozumie się procesową podstawę kasacyjną (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Reguła ta jest tym bardziej aktualna w szczególnej podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż chodzi wówczas nie o zwykłą lecz aż o oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Zasadniczy więc mankament polega na braku zarzutów naruszenia prawa materialnego. Niezależnie od tego reżimu, to we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zarzuca się naruszenia artykułu 217 § 3 k.p.c. Sąd mógł uznać, że okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 2 ust. 3, § 12 ust. 2, § 13 ust. 4 pkt 2, § 19 i 20 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.